

[Ib Thyregod.]

hjælp skal kunne etableres en afdragsordning mod en vis forrentning, som fastsættes af skifteretten. Ellers ville resultatet i mange tilfælde blive, at den pågældende ejendom måtte sælges, fordi hustruen simpelt hen ikke havde mulighed for at skaffe de kontante midler, der var tale om.

En af de ting, vi har beskæftiget os med i den seneste tid, er jo spørgsmålet om køb af lejligheder. Der er nu nedsat et folketingsudvalg, der skal beskæftige sig med dette spørgsmål, og der vil formentlig blive nedsat et andet udvalg — med repræsentanter for folketinget og forskellige organisationer — til også at se på dette. Hvis der gennemføres en lovgivning, hvorved der skabes mulighed for at købe lejligheder, må det være en naturlig ting, at også dette forhold indgår i lovforslaget; der findes ikke i lovforslaget, som det foreligger her, nogen bestemmelse om dette problem, idet en lejlighed vel ikke direkte kan betegnes som fast ejendom; men hvis et forslag om køb af lejligheder gennemføres, må det være naturligt at supplere bestemmelsen i § 70 a med en bestemmelse om dette problem.

Jeg vil gerne nævne en anden ting i den nugældende skiftelov, som har virket urimelig, og det er spørgsmålet om ligedeling. Det er blevet nævnt, at i tilfælde af separation eller skilsmisse skal der finde en ligedeling sted, og det vil normalt være rimeligt, for selv om manden måske har fremskaffet det meste, har hustruen på sin side ydet sit bidrag ved at gå hjemme og passe børn og husholdning. En ligedeling vil derfor normalt være rimelig, men der kan være situationer, hvor den vil virke urimelig enten over for manden eller over for hustruen, f. eks. hvor der kun har været tale om et kortvarigt ægteskab, og hvor den ene part indbringer en væsentlig del af formuen. Her har domstolene i et enkelt tilfælde kunnet klare sig med at tillægge den ene part, som indbragte en større del af formuen, en godtgørelse i tilfælde af utroskab. Men dette er jo ikke tilstrækkeligt, og det foreslås i forslaget, at man navnlig ved kortvarige ægteskaber giver en mulighed for at se væk fra ligedelingsretten og i stedet se på, hvad hver part har indbragt. Og også dette må siges at være rimeligt.

Lad mig i denne forbindelse nævne spørgsmålet om ægtepagter. Det er normalt sådan, at forældre gerne vil sikre deres datter i det øjeblik, hun går ind i et ægteskab, og det vil de gerne gøre på den måde, at hvis hun medbringer noget formue, kontante midler, sparekassebøger, værdipapirer, hvad det kan være, så vil man gerne, at dette skal være underkastet særeje, således at man sikrer sig, at hun får ret til at udtage det i tilfælde af separation eller skilsmisse. Men der sker desværre det, når man laver en sådan ægtepagt — det har man set gang på gang — hvor begge parter har fået særeje, såvel mand som hustru, at så har man etableret en almindelig særejeordning, og det betyder, at alt, hvad manden senere erhverver gennem sin forretningsvirksomhed eller anden form for virksomhed, det bliver hans særeje, således at dette, at man havde ønsket at favorisere datteren, medfører det modsatte resultat, at det i virkeligheden bliver svigersønnen, der bliver favoriseret igennem en sådan ægtepagt. Det naturlige må være, at man etablerer særeje for det, hver indbringer; men for hvad der fremtidig kommer, bør der være formuefællesskab.

Jeg vil gerne ud over disse almindelige synspunkter nævne et par enkelte af de principper, der findes i skiftelovsforslaget.

I § 64 a er der i slutningen en bestemmelse om, at justitsministeren kan bestemme, hvilken skifteret der skal foretage skiftet, såfremt der ikke er nogen kompetent skifteret efter de almindelige bestemmelser, og såfremt en af ægtefællerne har tilknytning til Danmark.

Jeg tror, denne bestemmelse er for vidtgående. Hvis man sammenligner den med den nugældende skiftelovs § 87, er det her sådan, at man må lade justitsministeren bestemme skifteret, hvis der ikke foretages skifte i udlandet. Dette forbehold er ikke taget her, men det må i hvert fald være meningen, at det kun er i tilfælde, hvor skifte ikke foretages i udlandet, at der skal foretages skifte her.

Så er der et andet spørgsmål, som ikke er direkte nævnt i forslaget, men er nævnt i udvalgsbetænkningen, nemlig spørgsmålet om skat. Det er ofte et af de store problemer ved separation eller skilsmisse, hvorledes skatten skal fordeles, dels den forfaldne,